

Despertar. Somiar. Volar

Un relat de: [Un d'enfilat en un baobab](#)

Despertar

D'ençà de la partida del darrer vaixell, L. passava moltes hores en silenci. Es despertava cada dia en un llit massa ample per a ell sol. Estirava les articulacions amb els ulls clucs encara i s'embriagava els sentits amb l'olor de la companya que restava als llençols, sobretot a la coixinera. Abraçava el coixí anhelant en va l'escalfor d'aquella noia amb qui havia conviscut les darreres setmanes. Esguardava la mar i en respirava una brisa carregada de claror. Velers, palmeres, parades. Un cop al carrer comprava els diaris que li agradava llegir i un pa rodó. A la màquina de tallar el pa de la fleca li mancava una ganiveta, de manera que sempre tenia una llesca més gruixuda que les altres. Mai no sabia exactament què fer-ne d'aquella llesca. Bescanviava bondies amb la gent del poble mentre tornava cap a casa. Durant les primeres setmanes posava especial èmfasi en mostrar-se amable als ulls dels veïns. A la ciutat, L. no tenia el costum de saludar a ningú quan sortia del carrer amb els ulls enlleganyats per anar a fer un cafè amb llet i un croissant, ràpid, al petit bar de la cantonada. Educat com era, deia, sense la voluntat explícita d'un desig sincer, bon dia a la cambrera. A l'illa era diferent -tot era diferent!-, dedicava bona part del matí a l'esmorzar i, quan sortia a fer la primera passejada del dia, fins i tot ara que tot plegat ja constituïa una nova rutina, desitjava un bon dia als veïns. No per compliment sinó per l'autosatisfacció obtinguda del ritual diari. Caminava, pas decidit i expressió alegre, i observava atentament aquelles noietes, angleses o alemanyes, que baixaven pel carreró amb les bicicletes de muntanya. Els seus cabells de blat, prims i sedosos, que voleiaven reflectint la llum solar, el fascinaven; però la teòrica bellesa de les noies no era en absolut sensual. Pells blanques o, massa sovint, rosades. Pits grossos, tous i rodons, bones cintures i pantalons diminuts i ajustats mostrant unes cuixes potents i llargues cames. Rialles impersonals i mirades inexpressives d'ulls clars es creuaven, mentre ell, abstret, es preguntava si tornaria a veure la seva amiga de pell bruna i cabell de reflexos castanys, si tornaria a somiar al seu costat agombolat per aquella escalfor tan especial que el sumia en una placidesa infinita (d'ençà que ella va marxar, ja no podia dormir nu perquè a la matinada es despertava trasbalsat i tremolant. Ja no existia el record matinal dels onírics espais visitats durant la nit); recordant aquella rialla àmplia i enèrgica s'imaginava una altra vegada nedant al seu costat, contemplant aquell cos sinuós i excitant desdibuixat per les cristal·lines aigües del sud i es moria de desig, encara una vegada més, per esmerçar els cinc sentits en recórrer-lo a la recerca de l'extasi mutu damunt d'un llit de fina sorra blanca.

Somiar

Esmorzava a mig matí passant lentament les pàgines dels diaris. S'entretenia sobretot en la lectura dels articles d'opinió dels seus columnistes preferits. L. no era un assidu comprador de premsa, habitualment preferia fer un repàs als diaris a través de les seves versions digitals; però ara tenia totes les hores del dia per a dedicar-se-les a si mateix. Observar el cel i la mar tot just sortir del llit, llegir els diaris tot queixalant una llesca de pa amb tomàquet o delectar-se amb l'olor del cafè acabat de fer en una cafetera com la de l'àvia eren petits regals que es feia cada dia en una espècie de litúrgia hedonista a la qual aleshores no hauria volgut renunciar mai. Alguna vegada, de tant en tant i només si sentia quelcom proper a la necessitat, prenia una fulla blanca i escrivia, sense alçar els ulls del paper, una carta. Sense deixar-se temps per a reflexionar, la doblegava dues vegades per la meitat i la ficava curiosament en un sobre. Els segells ja no s'havien de llepar com quan era petit, això li agradava molt perquè mai havia suportat el regust amarg de la cola dels segells. Copiava l'adreça del seu caòtic bloc de notes i es disposava a marxar. Quan acabava el primer àpat del dia era ja, de fet, l'hora de dinar (no tenia cap rellotge a casa). Era aleshores quan tornava a sortir al carrer, dipositava la carta a la bústia -si en tenia alguna- i anava a cercar el cotxe. Quan arribava a la platja que havia escollit (hi havia dies que escollia ell i d'altres en què escollia el cotxe), caminava descalç per la sorra fins que trobava un lloc agradable i solitari. Un lloc agradable era aquell, proper a l'aigua, en què tanmateix la sorra era ben seca i no estava gaire remoguda. Un lloc solitari era aquell en què, si hi havia persones relativament a prop, eren persones silencioses (hom aprèn ràpidament a distingir la gent silenciosa de la que no ho és). Feia una pila amb les seves pertinences: una bossa, un llibre, una samarreta i uns pantalons -havia deixat d'utilitzar roba interior. En silenci avançava sense aturar-se fins que l'aigua li arribava uns centímetres per damunt del melic. Aleshores feia dues o tres respiracions profundes, inspirava, tancava els ulls i es capbussava. Es desplaçava per l'aigua transparent i salada a grans braçades. Obria els ulls i contemplava meravellat aquell blau univers de llum càlida i engegadora que l'emboïllava en una sensació exultant de felicitat, de llibertat, que es fonia en ell; en un cos que sentia fort i ple d'energia, instrument d'aquella melodia de la natura. Amb l'estona la pressió creixia dins el pit, l'organisme esgotava l'escàs oxigen de la sang. Una, dues, tres braçades més, només per arribar una mica més enllà. Cada centímetre guanyat el mantenia lluny del seu món una estona més. I finalment, quan ja no podia més, reneixia, sortia de l'aigua amb l'anhel desesperat d'omplir-se d'oxigen. Inspirar, expirar... respirar. Nedava fins a la platja i es deixava caure a la sorra, recuperant el ritme cardíac i s'endormiscava esperant que el sol eixugués fins a la darrera gota de l'aigua

que amarava la seva pell colrada com no ho havia estat mai. Somiava, passaven hores, dies...

Volar

Una amiga li havia dit, temps enrera, que s'enamoraria a l'illa i que s'enamoraria de l'illa. L. s'embarcà per abandonar-la sense haver entès que l'amiga tenia raó. A la coberta de la nau ignorava el vent fred gràcies només a l'excés d'apatia que el dominava. No sentia res, ni fred ni emoció. Veia passar els majestuosos penya-segats i, al capdamunt, resistint la violenta Tramuntana, el seu far. Aquell far del nord que, des de la seva imponent punta rocallosa, l'havia convidat a emprendre mil viatges imaginaris partint de llurs bocins de realitat. Aquell far, fotografiat en blanc i negre, apuntava el darrers cants del retorn d'Odiseu, però ara era L. qui empenia un llarg viatge, el viatge de tota una vida, i Ítaca s'havia dissolt en un mar de temors, de dubtes, de preguntes que no sabia respondre i de preguntes que no volia formular. Vent que el deslligava de qualsevol obligació, vent que li robava les poques llàgrimes que tenia. Noves oportunitats i un únic objectiu: tancar els ulls, estendre els braços i capbussar-se de nou a la vida, a la natura, i volar una vegada més a grans braçades i deixar-se endur, aquest cop sense pressions al pit, sense respirar. Lliure per triar, lliure per aprendre volant entre paraules.